

LUMINA BIBLIEI

1 Iulie 1930

Numărul 7

GUMINA BIBLIEI

REVISTA LUNARA

CUPRINSUL:

Iov găsește adevărul (Partea III)	99
Iehovă vorbește	100
Timpul	101
Iehovă - Dumnezeu	102
Restatornicii	103
Răscumpărător	104
Neprihănire	104
Invățătură	105
Soli	106
Datorințele din prezent	107
Cele două seminte	109
Cine-i lângă Domnul? (versuri)	111
Scrisori Interesante	111

ABONAMENTE:

Pentru România pe un an:	145 le
pe jumătate de an:	70 le
Pentru Cechoslovacia pe un an:	24 Kč
pe jumătate de an:	12 Kč

ADRESA PENTRU COMANDA:

Carol Lisetz, Viena XVI, Panikengasse 36. Austria.

LUMINA BIBLIEI

Viena

1 Iulie 1930

No. 7

Iov găsește adevărul

„Iov ascultă aceasta! Stă și ia aminte la minunile lui Dumnezeu!“ — Iov 37:14.

Partea III

CUVANTUL lui Iehova face înțelept pe omul cu minte. Lăudăroșia sau înălțarea altor creaturi îl fac pe om prost; pentrucă prin aceasta se înșală pe sine însuși și înșală și pe alții. (Proverbe 14:8) Cei trei prizonieri falși ai lui Iov reprezintă clasa proastă a omului, care vorbește după plăcerea camenilor și nu după voința lui Dumnezeu. De la capitolul treizecișiloș până la treizecișopt vorbește Elihu. Cu umilință venerabilă atribuie lui Dumnezeu orice înțelepciune și laudă. Pe cine preambrește oare Elihu în această scenă de închipuire din cartea lui Iov?

Când a început Elihu să vorbească, el nu a declarat, să vorbească cuvintele sale înțelepte, ci a zis, că vorbește ca cuvântătorul lui Iehova, și că toată lauda i se cuvine lui Dumnezeu. I-a zis lui Iov: „Înainte lui Dumnezeu eu sunt seamănil tău și eu ea și tine am fost făcut din noroi. Astfel frica de mine nu te va turbura și greutatea mea nu te va coplesii.“ (Iov 33:6,7) Mai târziu a mai zis Elihu: De departe îmi voi aduce dovezile mele și voi dovedi dreptatea Ziditorului meu. Fii încredințat, cuvântările mele nu sunt minciuni, ci ai aface eu un om cu simțăminte curate. Dumnezeu este puternic, dar nu leapădă pe nimeni; și este puternic prin tăria priceperii lui. El nu lasă pe cel rău să trăiască, și fac dreptate celui nenorocit.“ — Iov 36:3-6.

În legătură cu aceasta e bine să observăm cuvintele lui Isus pe care le-a rostit când a fost pe pământ: „Cunoștința pe care o vorbesc nu este a mea, ci este a celui care m'a trimis“. „Cuvintele pe care vi le spun, sunt viață și spirit. „Este adevărat Cel ce m'a trimis; și eu ce am auzit de la El acela le spun lumii... Așa vorbesc dupăcum Părintele m'a învățat... Intotdeauna fac ceea ce este plăcut înaintea Părintelui meu.“ (Ioan 7:16; 6:63; 8:26,28,29) Isus Christos a fost unsul lui Iehova, ceia ce da înțeles, că Iehova l'a încredințat să vorbească în numele său. (Isaia 61:1-3) Toți aceia care au ajuns în corpul lui Christos și au fost unși de spiritul sfânt, sunt îndreptățiți și încredințați, să spună cuvintele Lui în numele Domnului, ce vorbesc despre împăcarea lui Dumnezeu cu omenirea. (II Corinteni 5:20) Esto deci întemeiată concluzia, că Elihu a închipuit pe martorii credincioși ai Domnului. Pentru aceasta Elihu a închipuit pe Isus Christos, Capul și pe membrele corpului său. Aceștia toți la un loc formează Servul lui Dumnezeu, dupăcum citim:

„Iacă servul meu pe care-l sprijin, alesul meu întrucare binevoește sufletul meu. Pus-am spiritul meu peste dânsul, va răspândi dreptul între națiuni... Eu Iehova chematu-te-am spre mântuire, și voi sprijini mâna ta, te voi păstra și te voi face legământ poporului, lumina națiunilor, ca să deschizi ochii celor orbi, ca să scoți din închisoare pe cei legați, pe cei ce sed în întumerecul din închisoare. Eu sunt Iehova acesta este numele meu; și în voi da mărirea mea altuia, nici lauda mea chijurilor cioplite.“ — Isaia 42:1,6-8.

Maidepartea Elihu era și tânăr, închipuind pe acei „tineri“, asupra cărora Dumnezeu a vărsat spiritul său în aceste zile din urmă, după venirea Domnului la templul său. Aceștia au devenit de martorii lui Dumnezeu. (Iov 2:28) Aceștia sunt acei „tineri“, care cu totul s'au alăturat de partea lui Dumnezeu, împotriva Diavolului și al organizației sale. Martorul inspirat al lui Dumnezeu, vorbind despre clasa tinerilor, a zis: „Vă scriu vouă tinerilor, fiindcă ați biruit pe cel rău... fiindcă sunteți tari și cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi și ați biruit pe cel rău, și nu iubiți lumea.“ (I Ioan 2:13-15) Aceștia sunt aceia, pe cari profetul îi descrie ca picioarele vestitorului de bine, care „vestește pace“, și care vorbește de marele plan de mântuire a lui Dumnezeu și așa vorbește către poporul lui Dumnezeu: „Dumnezeul tău domnește!“ Ei sunt acei „paznici“, care cu bucurie se înfrățesc în lucrul mărturiei despre numele marelui Iehova Dumnezeu și despre planul său. — Isaia 52:7,8.

Elihu a vorbit către Iov: „Dacă se află la dânsul un trimis, un zăcutor, unul din mîile oastei cerești care să spună omului adevărul lui Dumnezeu.“ (Iov 33:23) Deci Elihu prin cuvintele sale arată, că el închipue pe „zăcutorul“, „trimisul“ lui Dumnezeu, pe servitorul pe care Dumnezeu l'a uns și l'a încredințat să vorbească cuvintele sale spre mângăere acelor oameni, care doresc să cunoască adevărul. Clasa unsă a lui Dumnezeu este încredințată să pregătească drum poporului, să umple drumul, să curătească pietrele depe drum și să ridice steag poporului. (Isaia 62:10) Această profecție se referă mai cu seamă la timpul, când Domnul ia la mână puterea sa. Incepe să domnească și dupăce vine în templul său și adună la un loc Sionul.

Elihu deci a închipuit aceia clasă, căreia i-a zis Dumnezeu: „Voi sunteți martorii mei zice Iehova, și servul meu pe care l'am ales; ca să cunoașteți și să cre-

deși în mîncă, și să înțelegi că eu sunt, înainte de mine
nici un Dumnezeu nu a fost, nici nu va fi după mine. Eu,
eu sunt Iehova și afară de mine mîntuitor nu este. Eu
am prezis și am mîntuit, și datu-v' am în știro precănd
zeu străin încă nu era între voi, deaceia voi sunteți mărtor
mei, zice Iehova, că eu sunt Dumnezeu." — Isaia
43:10-12.

• Că o profecie oarecare o înțelegem potrivit, o știm
dacă faptele clare le putem aplica potrivit asupra cuvîn-
telor profetice, și credem, că acelea se potrivește de ni-
mune. Văzînd că cuvintele Domnului arată, că în ace-
astă icoană Elihu a trebuit să închipuie clasa lui unsă,
care sunt faptele care arată împlinirea ei? Faptele indis-
cutabile arată, că în anul din urmă a fost și este o clasă
a oamenilor, care s'au consacrat pedepșin lui Dumnezeu
și împărăției sale drepte. Aceștia constituie clasa servu-
lui uns. În anul 1918 Domnul a venit în templul său.
Cam pe la anul 1922 a început să observe și să înțeleagă
poporul său deosebirea dintre organizația lui Dumnezeu
și cea a lui Satan. Îndecsebi dela anul 1922 încoco,
aceia care s'au consacrat Domnului, plini de bucurie în
inimile lor au ieșit afară să explice poporului cuvîntul
lui Dumnezeu și să spună aceloră din popor care doresc
să audă de Dumnezeu despre puterea lui nemărginită,
despre îngrijirea lui miloasă de a da viață omenei prin
restatornicire arătînd că Dumnezeu a așezat pe tron pe
Ius Christos, regele uns, sub domnia căruia se va da
ocază tuturor popoarelor și națiunilor de pe pămînt să
fie restatornicite la viață și să trăiască pe pămînt.

Iehova vorbește

• Dar să ne întoarcem la icoana din cartea lui Iov.
Dumnezeu nu a avut plăcere de cei trei prieteni falși ai
lui Iov, deoarece aceștia nu vorbeau adevărul. Domnul
a zis lui Elifaz din Teman: „Aprinsu-s'a mânia mea sup-
ra ta și asupra celor doi amici ai tăi, căci voi n'auți vor-
bit așa de drept de mine, ca servul meu Iov." (Iov 42:7)
Cuvintele lui Iehova rostite aici arată, că Iov, care nu
s'a mândrit, a umblat mai aproape de adevăr, și a spus
multe adevăruri, pînăcînd prietenii falși ai lui Iov, care
au susținut că vorbesc în numele Domnului, nu au vor-
bit adevărul.

• Cât de bine corespund faptele împlinite de atunci
acestei ilustrații! Reprezentanții organizației vizibile a
Diavolului au susținut, că vorbesc în numele lui Iehova
Dumnezeu. Preoțimea și asociații dănșilor, mîi marii
tunelor, patronii, au figurat ca singurii întreprêși ai cu-
vîntului lui Dumnezeu, și îndrumători și sfătuitoari ai po-
porului. Ei nu au vorbit adevărul, pînăcînd mulți oa-
meni buni și cinstiți din popor, care au dorit să cunoască
adevărul, au și cunoscut unele adevăruri pe care apoi
le-au și mărturisit. Pe acești din urmă Iov i-a închipuit.
Sistemele eclesiastice au ridicat clădiri mari și fastuoase,
pe care le-au numit de „biserică", le-au împodobit cu niște
lucruri scumpe, cu conducerea acestora a încredințat pe
marii doctori ai teologiei, de patroni și de curatori au
pus pe oamenii mari financiari și pe politicianii de pro-
fese; și în aceste case numite de „biserică" și-au arătat
preoții „înțelepciunea lor proprie", susținînd că repre-
zintă pe Domnul. În realitate au reprezentat pe Diavol,
deoarece acela este organizația Diavolului.

• E drept că multo dintre aceste sisteme bisericesti
pentru aceia au venit în existență, să servească lui Dum-
nezeu, dar nu peste multau căzut victimă Diavolului; iar
Domnul a făcut să se scrie mărturia lui referitor la acest
fapt, cuvintele lui se referă mai cu seamă la timpul
nostru. (Ieremia 2:21-23) Babilon și Belial sunt numi-
rile date organizației Diavolului; și deoarece sistemele
eclesiastice constituie o parte acestei, Domnul așa vor-
beste despre ea: „Și care este învoirea lui Christos cu
Belial, sau ce parte are un credincios cu un necredincios?
Și ce unire are templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi
suntem templul viului Dumnezeu, dupăcum a zis Dumne-
zeu, că voi locui între dănșii și voi umbla între dănșii și
voi fi Dumnezeu lor și ei poporul meu. Deaceia ești din
înșlocul lor și fiți deosebiți, zice Domnul, și necurăți nu
atingeți; și eu vă voi primi la mine. Și voi fi vouă drept
Tată și voi îmi veți drept fii și fiice, zice Dlu Atotșii-
torul." — II Corinteni 6:15-18.

• Într'adevăr așa numita „creștinătate" este o orga-
nizație social-politică, care este condusă îndecsebi de
marii proprietari ai bunurilor, politicianii profesioniști,
care își duc la îndeplinire lucrurile lor egoiste și mur-
dare, și preoțimea, care se declară de a fi reprezentanți
lui Dumnezeu, și îndeamnă poporul să sprijinească cu
devotament această organizație. Mulți indivizi de bine
care doresc să cunoască cuvîntul adevărului dumneze-
esc, se găsesc în robia acestor sisteme religioase. Elihu
închipuiește pe clasa aceia, care are privilegiul să lămu-
rească pe aceștia.

• Căcîce ani spus aici despre sistemele catolice și
protestante, se referă și la comunitățile evrești. În ace-
ste comunități tot atât de puțin învață rabinării pe popor
despre cuvîntul lui Dumnezeu scris de profetii sfinți. În
locul cuvîntului lui Dumnezeu ei au pus cuvintele așa
numiților „părinți", chiar așa dupăcum și cei trei prie-
teni ai lui Iov, l'au îndemnat să studieze și să urmeze pe
acești părinți. Aceștia, chiar așa cum și sistemele pro-
testante asemenea fac parte din așa zisa „creștinătate",
deoarece denumirea de „creștinătate" și așa esto falsă.
Cu aceasta au voit să arate, că reprezintă împărăția lui
Christos, dar în realitate au folosit acest nume numai
în scopul să orbească omeneia. Aceasta nu este altce-
va decît organizația Diavolului. Nici o parte a așa zisei
creștinătăți nu învață, și nici nu încearcă să învețe, ca
Dumnezeu are un plan, referitor la aceia ca să deie viață
omului aici pe pămînt prin răscumpărare, înviere și res-
tatornicire.

• Clasa unșilor lui Dumnezeu, care sunt cunoscuți și
ca cercetători ai Bibliei, și care clasă a fost preumbrită
de Elihu, este singura clasă sub Soare, care în timpul de
acum premărește numele lui Iehova Dumnezeu pe pă-
mînt, și care toată lauda o atribuie lui Dumnezeu și nu
oamenilor. Aceștia vorbesc poporului despre drumul Dom-
nului pregătit pentru omănire s'o conducă la viață și
fericire. Aceasta clasă a servului credincios și uns are
tot motivul să se bucure și să cânte, deoarece ei i s'a
dat privilegiul să vestească numele Atotputernicului
Dumnezeu, precum și măreția și bunătatea lui miloasă, și
să spună omenei, cum va veni învierea și binecuvân-
tarea lor prin împărăție. Niciodată nu a avut om mai
mare privilegiu, decît privilegiul de care se bucură a-
ceia, care își află toată desfătarea în faptul să fie marto-

rii credincioși ai lui Iehova, prin aceia că acelora care doresc să audă, le vorbesc și prin mărturie despre îngrijirea miloasă a lui Dumnezeu referitor la mântuirea omenirii.

Timpul

¹⁵ După cum putem vedea, scopul principal al cuvintelor lui Elihu au fost preamărirea numelui lui Iehova, ceiace a și făcut. El mărturisește despre puterea lui Iehova. Arată prăbușirea organizației lui Satan, și despre lucrul lui Dumnezeu în timpul restatorniciei. Vocea este folosită pentru închipuirea a ceva veste. Clasa servului Domnului își ridică vocea, adică vestește în armonie cuvintele și solia lui Iehova Dumnezeu.

¹⁶ Fulgerul reprezintă lumina cuvântului lui Dumnezeu, pe care îl dă prin clasa unșilor săi. Elihu a declarat în vorbirea sa: „Ascultați trăsnetul tunetului său și răsunetul ce eșă din gura lui! Prin toate cerurile ducă fulgerul său, și-l duce până la marginile pământului. (Iov 37 : 2, 3). Prin aceasta arată, că vestea adevărului luminat de „fulgerul” Domnului, va ajunge sub îndrumarea sa până la marginile pământului, ca o mărturie națiuni și omenire. După aceea spune: „În urmă-i se aude un bubuit, El tîna din măreția sa voace, și fulgerile lui le oprește îndată răsună voacea sa. Dumnezeu tună din minunata sa voace, El face lucruri mari nepătrunsa de noi: ... Dintr'o camera dela miazăzi vine furtuna, și dela miazănoapte frigul. Când spre biciu asupra făpturilor sale, când spre îndurare le întrebuițează. Iov, ascultă aceasta, stă și ia aminte la minunile lui Dumnezeu! Și acuma oamenii nu văd lumina cea curată, cea ascunsă în cer, dar iacă un vânt trece și îl curăță. Dela miazănoapte ne vine aurora, o măreție înspăimântătoare a lui Dumnezeu! — Iov 37 : 4, 9, 13, 14, 21, 22.

¹⁷ În principiu Elihu descrie aici un astfel de timp când se va da o mare și puternică mărturie popoarelor și națiunilor de pe pământ, despre Dumnezeu, de măreția lui, despre planul său mareț ce țintește mântuirea omenirii despre un viitor apropiat, despre marea străntorare care este arătarea mâniei lui Dumnezeu împotriva organizației Diavolului, și vorbind și despre aceea, că imediat după această vestire, sau în cursul acestei vestiri, vișorul sau vârtejul va izbucni cu o putere teribilă, și după ce va mătura pământul îl va curăți și „dela miazănoapte vine aurora (timpul frumos)”. Aceste cuvinte ale lui Elihu preumbresc faptul, că popoarelor de pe pământ se va da o mare mărturie, ce va fi urmată de străntorarea cea mare, și după ce trece acest timp, vor urma binecuvântările restatorniciei.

¹⁸ Astfel este arătat timpul, când clasa servitorilor unși de pe pământ, va trebui să pună mărturie despre măreția lui Dumnezeu, despre planul său de a nimici organizația Diavolului, și despre aceia, că împărăția lui în fruntea căruia va sta Fiul său uns, va aduce viață omenirii. Faptele arată, că clasa servitorilor unși chiar aceasta mărturie o fac popoarelor de pe pământ, și că aceasta trebuie să se întâmple înainte ce marea vișor al războiului lui Iehova se va lăsa asupra națiunilor de pe pământ.

¹⁹ Războiul mondial dintre anii 1914-1918 și evenimintele ce au urmat, arată împlinirea profeției referitoare

la sfârșitul lumii. (Matei 24 : 7.—22) Aceasta înseamnă, că anul 1914 a însemnat timpul acela, când timpul de așteptare pentru intrarea în acțiune împotriva lui Satan și al organizației sale, s'a sfârșit. În Matei 24 versul 14 este scris, că după acest timp trebuie vestit evanghelia popoarelor de pe pământ, anume aceea că lumea s'a sfârșit, timpul împărăției lui Dumnezeu a sosit, și că aceasta trebuie vestită spre mărturie popoarelor. Versurile 21 și 22 tot din acest capitol susțin, că va urma un timp de străntorare, care încă nu a văzut lumea, și aceasta va fi cea din urmă. Acest timp de străntorare de altfel profetul lui Dumnezeu îl descrie ca marea război al Dumnezeului Atotputernic. (Apocalips 16 : 14) Aceasta va fi războiul Dumnezeului Atotputernic împotriva organizației lui Satan, care va însemna prăbușirea desăvârșită a acestei organizații.

²⁰ Aceasta este un alt motiv pentru ce clasa servului lui Dumnezeu trebuie să se bucure, să cânte lauda numelui lui Iehova, și să vestească faptele lui între națiuni. (Isaia 12 : 1—5) Faptele fizice corespunzătoare împlinirii în prezent al acestei profeții, sunt o dovadă pe mai departe, că Elihu închipuiește o astfel de clasă, care va fi favorizată prin aceia, că va înțelege în timpul acestei profeții. Înțelesul profețiilor lui Dumnezeu le ascunde până la timpul când permite să fie înțeles. Poporul său până acuma n'a putut înțelege cartea lui Iov. Acum însă devine luminată de strălucirea hotărârii dumnezeiești în descoperire, pentru ce lui Dumnezeu i se cuvine orice laudă și mărire. Descoperirea cărții lui Iov pentru poporul lui Dumnezeu este o dovadă pe mai departe, că ne apropiem grabnic la războiul Atotputernicului Dumnezeu și la binecuvântările pământești a împărăției lui Dumnezeu ce va urma după acest război.

²¹ Când Elihu și-a sfârșit mărturia, vișorul a izbucnit cu toate puterile. Aceasta este simbolul mâniei lui Dumnezeu manifestat împotriva organizației lui Satan. Despre aceasta a lăsat Domnul să se scrie de profetul său: „Căci iacă, eu încep a aduce răul asupra cetății ce se numește după numele meu, și voi veți rămânea oare nepedepsiți? Nu veți rămânea nepedepsiți; că eu voi chema sabie asupra tuturor locuitorilor pământului, zice Iehova, Dumnezeul oștirilor. De aceea tu profetește asupra-le toate cuvintele acestea, și zi-le lor: Iehova tună din înălțime, și face să răsună vocea lui din locașul său cel sfânt; tună puternic asupra colibeii sale, scoate strigăte, ca al călvătorilor de vin, asupra tuturor locuitorilor pământului. Vuetul pătrunde până la marginile pământului, căci Iehova se va judeca cu popoarele, El a prochiemat hotărârea sa asupra tuturor muritorilor, și va da să bea pe toți nelegiții, zice Iehova. Așa zice Iehova Dumnezeul oștirilor: iacă, râul iesă dela popor la popor și un vârtej mare se ridică dela marginile pământului. Și în ziua acei ucisii de Iehova vor zace dela o margine a pământului până la cealaltă margine a lui; nu vor fi plânși, nici strănși, nici chiar înmormântați; vor fi ca gnoiuș pe fața pământului. Urlați păstorilor și strigați! Tăvăliți-vă în pulbere conducători ai turmei, căci au venit zilele sfârșirii voastre și ale împrăstierii voastre: și veți cădea pe pământ ca un vas de pîr. Și păstorii nu vor avea nici o scăpare, și conducătorii turmei nu vor avea nici un adăpost.” — Ieremia 25 : 29—35.

Iehova - Dumnezeu

„Atunci Iehova răspunde lui Iov din furtună. (Iov 38:1) Aceasta descrie situația, ce va fi atunci când Dumnezeu se va face cunoscut înaintea omenirii. Furtuna închipue mânia lui Dumnezeu manifestată împotriva organizației lui Satan. În acest timp de mare strămtorare va da Dumnezeu în știre omenirii, cine este Atotputernicul și Veșnicul Dumnezeu. Cititorul să studieze acum bine capitolele 38—41!

„Până când așa zisa „lume creștină“ sigurează, că mântuirilor popoarelor de pe pământ, și că atare face încheieri de pace, și înființează Liga Națiunilor și alte asemenea instituții, foarte mulți oameni de bine și cinștii sunt, care nu mai cred și nu se încred în „creștinătate“. Acești oameni desigur nu cunosc planul lui Dumnezeu, și după concepția lor așteaptă binecuvântările lui Dumnezeu. Ei cred în Dumnezeu, dar totuși nu cunosc nici pe organizația lui Dumnezeu nici pe cea a Diavolului. Între altele, Iov a preambrit și pe aceasta „clasă“. Acestei „clase“ de oameni Domnul vorbește din furtună, și face să amuțescă toți înțelepții închipuiți de pe pământ. El atrage atenția asupra faptului, că El este Creatorul cerului și al pământului, și grăiește că afară de El nimeni altul nu este, pe niidepart e că El este izvorul a toată înțelepciunea, puterea, dreptatea și iubirea. Cuvintele lui arată neșmenitatea omului și preamărește măreția Creatorului.

„Ce scop a urmărit oare Dumnezeu prin aceea ce a zis lui Iov în capitolele treizeci și următoarele? Timpul seamă de faptul că Iov a închipuit pe aceea individ și ai pământului, care cred în Dumnezeu, scopul este acela, de a atrage atenția oamenilor asupra faptului, că Iehova este Dumnezeu și că viața numai grație îngrijirii lui miloase și plină de iubire se poate obține. Scopul lui este acela, ca să convingă pe fiecare om despre adevărul, că omul nu are nici o putere, ca să-și asigure singur binecuvântări.

„Creaturilor se pune spre rezolvare întrebarea veche: Cine este Cel prea înalt? Aceasta întrebare s'a fi iscat în urma necredințioșiei lui Lucifer, și al năzuinței lui de a întoarce pe oameni dela adevărul Dumnezeu. Satan s'a năzuit să orbească pe creaturile de pe pământ față de măreția și bunătatea lui Dumnezeu. Dumnezeu a permis dușmanului, ca să meargă până la marginea extremă al străduințelor sale nelegiuite, celace arată atacul lui Satan ce a îndreptat împotriva lui Iov. Numai puținii oameni pot să cuprindă într'o măsură oarecare susținerea, că Iehova este Dumnezeu. Majoritatea creștinătății cu numele crede, că privesc către Dumnezeu, și conducătorii lor îi și amintesc numele, dar inima lor este departe dela dânsul. Mulți care susțin despre sine, că urmează urmele picioarelor marelui Meșter, cred că înțeleg numele lui Dumnezeu, dar nu este așa. Nu există nimenia pe pământ, care ar putea înțelege aceasta pe deplin. În prezent poporul lui Dumnezeu tot mai bine poate înțelege numele Lui, deoarece fulgere trinite pentru luminarea cuvântului său. Acesta este motivul, pentru care este îndrumat poporul uns al lui Dumnezeu, să pună mărturie despre adevărul, că Iehova este Dumnezeu.

„Atunci când Dumnezeu cu puterea lui nemărginită a scos pe poporul Israelit din mâna apăsătoare a Egiptenilor, prin aceasta a învățat pe acest popor, că El este

Dumnezeu. Egiptul a închipuit pe organizația lui Satan, până când muntele Horeb a închipuit organizația lui Dumnezeu. În mod minunat a eliberat Dumnezeu pe Izraeliți din Egipt și i-a condus la muntele Horeb, unde le-a dat legea, sau aceea regulă de conduită, care trebuia să-i conducă și să le arate drumul ce duce la viață. Atunci ceea a fost întrebarea importantă, că cine este Dumnezeu și pe cine trebuie să-l servim. Partea cea mai importantă a legii dată lui Izrael la muntele Horeb este aceasta: „Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău, care te-am scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei afară de mine!“ (11. Moise 20:2,3) Această declarație a lui Dumnezeu a fost făcută în folosul omului. Scopul a fost, ca să învețe pe oameni, că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat, și că fiecare care dorește să primească viață, numai dela Dumnezeu poate să primească și trebuie să se supună legilor sale. Tot aceasta mare regulă a întărit-o Iehova, când a vorbit lui Iov din furtună. (Iov 38:41) Acuma Iehova are un popor uns pe pământ, care are datorința să avertizeze pe națiuni, că El este singurul Dumnezeu, și aceasta vestire voiește s'o facă înainte ce aduce asupra națiunilor furtună sau războiul mare. Unii vor lua la inimă aceasta vestire, dar majoritatea nu va asculta de ea; iar Dumnezeu cu ocazie strămtorării mari va convinge pe toți, că El este Dumnezeu.

„Doară stă scris lămurit, că Dumnezeu de ceea a trimis pe Fiul său înbit pe pământ, ca să se îngrijească prin aceasta de marele preț de răscumpărare, ca omul să poată primi viața veșnică pe baza aceasta. (Ioan 3:16,17) Acest mare învățător a zis la sfârșitul drumului său de pe pământ: „Și aceasta este viața veșnică, ca să te cunoască pe tine singurul adevărat Dumnezeu, și pe Isus Christos, pe care l'ai trimis.“ (Ioan 17:3) Aceasta înseamnă deci, că Iehova este Dumnezeu, și că fără de cunoștința acelei unelte, care aduce viață omenirii, nimenia nu poate să primească viață.

„Dela tragedia din Eden, până la anul 1914 Dumnezeu a permis Diavolului, ca să desvolte toate năzuințele sale de a întoarce pe creaturi dela Dumnezeu. Acesta a fost un timp de mari suferințe, care a adus experiențe omenirii, din care a tras învățătura, pe care nu le putea câștiga pe alte căi. În anul 1914 s'a întâmplat, că în armonie cu cuvintele profetului, așa a vorbit către unso său: „Dute și domnește între dușmanii tăi!“ (Psalm 110:1,2) Dela acest timp încoace, Domnul a pus în activitate împărăția sa. Prin unșii săi, indeosebi a pus mărturie poporului asupra faptului, că El este Dumnezeu, ce s'a făcut spre binele lui Dumnezeu și al oamenilor. Popoarelor de pe pământ trebuie să le spunem, că Iehova este neîntrecut, că El este singurul adevărat Dumnezeu: celace trebuie să știe în scopul ca să poată primi ocazie pentru viață. Aceasta o arată acele cuvinte, pe care Dumnezeu le-a adresat lui Iov. Faptul că unșii acuma trebuie să pună mărturie, arată aceea stare, care a ocupat Elihu în ilustrație. Dumnezeu a hotărât, ca această mărturie să se deie acuma; și nimenia nu poate să se bucure de aprobarea; și plăcerea sa, dacă nu ia parte la aceasta mărturie dată poporului. Domnul s'a îngrijit de unșalta prin care se poate pune această mărturie. . .

„Ii spune lui Iov: „Au tu trimiți fulgerii, ca ei plecând să-ți zică: Iacă-ne!“ (Iov 38:35) Cu aceasta, în cuvinte scurte dar cuprinzătoare spune Dumnezeu, că

radiofonia este un rezultat al puterii sale și nu al omului, și că El răspândește vestea adevărului prin radio. Clasa servului trebuie să folosească acum această uncă și o să folosească pentru vestirea măreției lui Iehova, Creatorul cerului și al pământului, și să spună omenirii planul său că intenționează să deie viață aiel pe pământ. Tot atunci spun și celor ce fac parte din organizația lui Satan, cum va fi înlăturată mâna apăsătoare, și cum va fi nimicată. Organizația lui Satan îngâmfată și nerușinată cum o vrea să-și însușească radiofonia, dar noi știm, că Domnul va folosi această uncă spre răspândirea vestii împărăției sale, după voința lui nemărginită. Este neîndoios, că la timpul său mare Dumnezeu va așeza pe servitorii lui credincioși, Avraam, David și pe alții în Ierusalim, care de acolo vor vorbi prin radio tuturor popoarelor, ca să audă și să cunoască ca nu este alt Dumnezeu afară de Iehova. Atunci oamenii vor cunoaște, că cunoștința lui Iehova Dumnezeu, și supunerea față de El înseamnă, că vor fi restatornicii la zilele lor din tinerețe și vor trăi în vecie pe pământ.

Restatornicii

²⁰ În urma furtunii mari, după ce a auzit cuvintele lui Dumnezeu, Iov s'a umilit în fața lui Dumnezeu și a zis: „Cu auzul urechilor mele am auzit de tine, dară acum și ochiul meu te vede; deaceia îmi întore cuvântul, și mă căsesc în pulbere și cenușe.” (Iov 42 : 5, 6) Prin aceasta este ilustrat faptul, că după ce furtuna mare a străntorării va mătura pământul, și organizația lui Satan va fi sfărâmată, toți oamenii de bine cu inima cinstită vor zice: „În pulbere și în cenușe mă căsesc, și cu bucurie mă supun marelui și veșnicului Iehova. Am auzit de tine Dumnezeu atotputernic, în cei șase mii de ani trecuți, dar Satan și îndeosebi uneltele lui preoții ne-au orbit și ne-au făcut surzi și astfel nu te-am putut înțelege pe tine. Mai nu demult am auzit de tine dela martorii tăi, care încontinuu ne-au strigat în urechi planul tău. Am văzut manifestarea puterii și al măreției tale în furtuna războiului tău, care a măturat asupra noastră, și acumă mîntea noastră s'a deschis și vedem măreția, puterea și strălucirea ta.” — Habacuc 2 : 14; Hagai 2 : 7.

²¹ Când oamenii de bine vor vedea și vor înțelege, vor înțelege ca preoții și asociații lor au înfățișat fals pe Domnul, și că aceia într'adevăr pe Diavolul au reprezentat. Vor vedea și înțelege, că Dumnezeu este iubire, și că bunătatea și mila lui este partea lor de moștenire. Profetul Domnului așa îi arată pe aceștia, cași care zic: „Iacă acesta este Dumnezeul nostru, îl așteptăm, ca să ne mîntue. Acesta este Iehova, îl așteptăm, ne vom bucura și ne vom desfăta în mîntuirea lui.” — Isaia 25 : 9.

²² Revenind la icoană, fussemnarea spune, că Dumnezeu l'a restatornicit pe deplin pe Iov, care s'a căat și s'a umilit. Stă scris: „Și Iehova bineprimi pe Iov. Și Dumnezeu scoase pe Iov din mizeria sa, după ce se rugă pentru amicii săi, și Dumnezeu redadu lui Iov toate câte avuse indoit. Atunci veniră la dânsul toți frații săi, toate surorile lui și toți cunoștii săi de mai înainte, și mâncară cu dânsul pâinea în casa lui și compătiră pentru dânsul, și-l mângăiară de toate relele, pe care Iehova le adusese peste el; și-i dădură fiecare o chesită, și fiecare câte un inel de aur. Așa Iehova binecuvântă

mai mult starea de pe urmă a lui Iov, decât cea dintâi și el avu patrușprezece mii de oi, șase mii de cămile și omie de perechi de boi, și omie de asine. Și avu șapte fii și trei fete.” — Iov 42 : 9—13.

²³ Vedem deci, că Dumnezeu cu Iov a format o icoană foarte minunată, ceiace închipue intenția sa de a da viață rasei omenești prin răscumpărare și restatornicire. Iov din nou a primit șapte fii și trei fete, adecă zece copii, ce reprezintă restatornicirea deplină a întregii familii omenești, se înțelege că al acelora, care se vor căi și se vor umili înaintea lui Iehova Dumnezeu. Iov a reprimi 14 000 de oi, 6 000 cămile, omie de boi și omie de asine, ce reprezintă acela bunuri bogate, de care se va împărtași omenirea restatornicită. Când izraeliții au fost demni să piardă plăceret (favoarea) lui Dumnezeu, adeseori au fost duși în prinsoare, dar după aceea Dumnezeu din nou i-a primit în favoarea sa, a întins harul său asupra dânsilor, și a „întors prinsoarea” dela dânsii. Multe miliarde a omenirii sunt morți și se găsesc în morminte, care stare adeseori este amintită ca prinsoare. Alte multe milioane depe pământ lupă trâncen cu moartea, suferă și stă pe pragul morții. Despre aceștia se spune potrivit, că se află în prinsoarea păcatului și a morții. Promisiunea lui Dumnezeu este aceea, că El va scoate națiunile și pe oameni din prinsoare și prin restatornicire le va deschide drumul spre viață. (Ierusalim 68 : 19; Efeseni 4 : 8; Ezechiel 16 : 53) Dumnezeu prin gura profeților săi a prezis, că la timpul său plăcut va deschide pentru fiecare om drumul spre viață, și că cei supuși prin lucrul restatornicirii vor primi viață și vor trăi pe pământ în fericeire veșnică. — Fapte 3 : 21—24.

Răscumpărător

²⁴ Rabini evreilor mai vorbese câte odată de Mesia, deoarece profeții adeseori profetese venirea lui Mesia. Profeții au profetit și acela, că Mesia va fi Mântuitorul omenirii. Câțiva urmași naturali ai lui Avraam de fapt eră într'un mîntuitor. Sistemele bisericesti „crestine” mai vorbese despre Isus și îl numese de Mîntuitor, dar cuvintele lor s'nt numai haljocură, cașiem, ar fi cuvintele prietenilor falși ai lui Iov. El numai cu gura amintese de Isus și Dumnezeu, dar inimile lor — după cum a profetit aceasta Domnul — stă departe dela dânsii. (Isaia 29 : 13) Cel mai important ce spun acești învățători religioși despre Isus Christos, este acela, că El era o pildă de urmat, și că oamenii să studieze viața lui, din care să leie exemplul de urmat. Majoritate preoții acumă nici nu spune, că Isus ar fi fost ceva mai mult decât un om de rând păcătos. Făcș și îngâmfăți neagă valoarea jertfei lui, care se îngrijește de prețul de răscumpărare a omenirii, și pentru aceasta disprețese puterea mîntuitoare a sîngelui său.

²⁵ Nu există aștăzi sub soare confesiune, fie evrească, catolică sau protestantă, care ar învăța, că sângele lui Isus deaceia s'a vărsat, ca să formeze un preț de cumpărare pentru răscumpărarea omului din moarte, și că la venirea a doua a Domnului Isus Christos, în împărăția sa va restatornici pe cei supuși la viața desăvârșită, și le va da locuință veșnică pe pământ. În acelaș timp toate aceste sisteme religioase figurează ca reprezentanții lui Dumnezeu, cu toatăca în realitate ei s'nt înșelători și fățarnici. Toate acesto sisteme resping împărăția

lui Dumnezeu de pe pământ, și nu o recunosc ca uncalta lui Dumnezeu, care este menită să aducă pace, prosperitate, viață și fericire. Față de aceasta Iov a reprezentat o astfel de clasă a omenirii, care cred în Dumnezeu și în marele Mântuitor.

„ În vorbirea sa, Iov spune o profeție în care accentuază lipsa unui mijlocitor. Prin aceasta a arătat credința lui într'un Mântuitor, când a zis: „Dar știu că răscumpărătorul meu este viu, și ca omul din urmă se va scula din morimant; mai departe, după ce viermii vor roade carnea mea, și după ce mă voi trezi, în acest corp voi vedea pe Dumnezeu.” (Iov 19 : 25, 26 trad. ungurească) Așa se vede, că aici este exprimată eugetera, că acela, care va fi Răscumpărătorul lui Iov (și al omenirii întregi), a trăit deja atunci în marele univers; că în sfârșit prin el se vor scula morții și astfel și Iov, căruia chiar dacă-i vor „roade viermii” carnea, nu în corpul său vechi, dar într'unul nou, ce va primi la înviere, dar care va fi totuși ca cel dinainte; va vedea dovezile prezenței Mântuitorului.

„ Și cu o altă ocazie și-a exprimat Iov credința într'un răscumpărător, și dorința lui de a-l găsi și a-l cunoaște. A zis: „O de aș ști unde l-aș putea găsi și să pot veni la tronul său! Ași rândui judecata mea înaintea lui și gura mea ași umplea-o cu dovezi. Atunci așa și cuvintele ce mi-ar răspunde, și așa auzi ce ar vorbi către mine. Care certase-ar eu atotputința sa împotriva mea? Nu ci ar lua aminte la mine. Atunci drept fiind mi-ași judeca ca el, și ași scäpa pentru totdeauna de judecatorului meu. Iacă îl caut înaintea dar el nu este acolo, și îndărăt nu-l zăresc; îl caut la stânga, unde lucrează, dară nu-l văd, dreapta deasemenența se ascunde și nu-l descoper. Dară El cunoaște calea mea, cercemă El, ca auzul voi ești.” (Iov 23 : 3—10) Această arată o clasă preumbrăită prin Iov, care caută pe Domnul dacă cumva l-ar găsi. Pentru sprijinirea acesteia să comparăm acestea cu cuvintele din Fapte 17 : 27, 28: „Să caute pe Dumnezeu, doar cel puțin l-ar pipăi și l-ar afla, deși nu este departe de fiecare dintre noi, căci întrânsul viețim, ne mișcăm și suntem.” În legătură cu aceasta se atrage atenția asupra îngrijirii lui Dumnezeu ca omenirea să primească viața printr'un Mântuitor. „Căci Dumnezeu iubi lumea atât de mult, încât dete pe Fiul său unul născut, pentru că oricine care crede întrânsul să nu piară, ci să aibe viață veșnică. Căci Dumnezeu nu trimise pe Fiul său în lume ca să osândească lumea, ci pentru ca lumea să fie mântuită printr'ânsul.” — Ioan 3 : 16—17.

„ Până când sistemele bisericesti, care fac parte din organizația Diavolului, și care au fost închipuite prin cei trei mângăetori falși ai lui Iov, nu au mângăiat omenirea prin aceia că ar fi spus, că Dumnezeu s'a îngrijit de dânșii printr'un mântuitor; Dumnezeu a avut și are unii martori pe pământ, care atrag atenția asupra planului său de mântuire prin răscumpărare și restatornicire. Dumnezeu și-a exprimat neplăcerea față de cei trei prieteni falși-ai lui Iov; pe Iov l'a muștrat, dar nici un cuvânt de ocară nu a zis împotriva lui Elihu. Aceasta este o dovadă pe mai departe, că aceia care se bucură de plăcerea lui Dumnezeu, chiar dacă sunt nedesăvârșiți, sunt aceia, care s'au consacrat pedepin Domnului și care cu bucurie vestesc numele și lucrurile lui mărețe.

Neprihănire

„ Scriptura accentuiază faptul, că Iov în toate probele și încercările sale și-a păstrat neprihănirea. În privința aceasta Iov s'a bucurat de încrederea lui Dumnezeu. La timpul său hotărât Dumnezeu a trimis pe Fiul său iubit pe pământ. Dumnezeu a avut încredere, că Isus își va păstra neprihănirea și curățenia pe pământ, cu toată din motive necunoscute Satan va îndupleca pe Dumnezeu să permită, ca să sufere Isus. Evreii au susținut, că Isus este „zbicuit și apăsă de Dumnezeu”, după cum a crezut și Elifaz, Bildad și Zofar despre Iov; în realitate însă, după cum ne spune profetul lui Dumnezeu a știut, că poate așeza pe pământ un astfel de om, care va da față cu ispitele lui Satan, se va devota lui Dumnezeu și își va păstra neprihănirea, mai departe, că pe baza neprihănirii sale se va îngriji de răscumpărarea și restatornicirea rasei omenesti.

„ Când și-a început Isus serviciul, Satan a crezut că poate să întoarcă pe Isus împotriva lui Dumnezeu. L'a pus înaintea trei mari ispite, dar nici cu una dintr'ânsele nu i-a reușit să abată pe Isus depe cărarea dreaptă, și astfel Isus și-a păstrat neprihănirea. (Matei 4 : 3—10) În urmă Satan a întors împotriva lui Isus pe preoții depe timpul acela și pe asociații lor, conducătorii financiari și politici, și astfel a împresurat pe Isus cu tot felul de persecuții. Printre toate acestea Isus și-a păstrat neprihănirea. A suferit persecuții, ocări și a suferit moartea cea mai înșositoare, iar preoțimea ipocrită a evreilor a voit să facă pe popor să creadă, că toate acestea au fost asupra lui pentru judecata lui Dumnezeu.

„ Dumnezeu a prevăzut și aceia, că vor fi în familia omenescă și de aceia, care vor sta împotriva lui Satan și care își vor păstra devotamentul din inimă către Dumnezeu. În capitolul unsprezece al scrisorii către Evreii este arătată o listă lungă al acelor, care au fost martorii credincioși ai lui Dumnezeu. Domnul arată și aceia, că clasa celor „chemați, aleși și credincioși” ce se compune din 144 000 membre, care pășese pe urmele lui Isus, cu toată sufer persecuțiune și ocări, își vor păstra neprihănirea, credința și devotamentul față de Dumnezeu. Faptul că Dumnezeu și-a exprimat încrederea față de Iov, arată a cel scop al lui Dumnezeu, că familia omenescă va învăța-o să fie devotată, ceiace va face sub împărăția lui Christos, și arată, că sub împărăția lui Christos li va readuce în armonie cu dânsul, și că la sfârșitul acestei domniri, când va veni proba cea mare asupra omenirii, foarte mulți vor fi care își vor păstra neprihănirea și se vor dovedi de demni pentru viața veșnică. Chiar așa este scris profetic despre Isus: „Prin cunoștința servul meu adevărat pe mulți va îndrepta.”

„ Să ne însemnăm pe mai departe, că dintre aceștia toți aceia, care și-au păstrat neprihănirea, au fost martorii numelui Iehova Dumnezeu. Isus a mărturisit, că de aceia a venit în lume să mărturisească pentru adevăr. (Ioan 18 : 37) Oamenii credincioși din vechime erau martorii numelui lui Iehova, care sânt aduși ca exemple pentru urmașii lui Christos. (Evrei 12 : 1) Urmează deci, că aceia, care se vor împreuna cu Isus în împărăția sa, vor fi aceia, care își păstrează neprihănirea, stau curajoși împotriva lui Satan și al organizației sale și vestesc cu bucurie și curaj numele și lucrurile lui Iehova Dumnezeu. — I Ioan 4 : 17; Isaia 12 : 1—5.

Invățătură

„ In cartea lui Iov trebuie să se cuprindă o învățătură pentru toți aceia care iubesc adevărul. Această învățătură așa s'ar putea cuprinde pe scurt:

„ 1) Iehova esto singurul Dumnezeu adevărat, și afară de El nu este altul; puterea lui este de neîntrecut; El este drept, înțelept și expresiunea deplină a neegoismului; El este izvorul vieții, și oricine care dorește să primească viață, numai dela El poate să primească.

„ 2) Satan este intruchiparea răului, este dușmanul omului, împotrivorul lui Dumnezeu, care întotdeauna recurge la înșelăciune, rătăcire și fărâncie spre rezolvarea scopurilor sale blestemate.

„ 3) Satan are o organizație puternică, care numai în parte este vizibilă omului, fiind nevăzută de altă parte. Reprezentanții părții vizibile a organizației lui Satan, preoții și asociații lor, domnitorii financiari și politici, care domnesc peste popor, îl arată pe Dumnezeu fals, și se năzuiesc să întoarcă pe oameni dela Dumnezeu și să-i orbească față de cuvântul său ce conține adevărul.

„ 4) Există pe pământ o clasă a oamenilor, care doresc după adevăr, dar care au fost orbiți de opiniile și de reprezentarea falsă a Diavolului și al agenților săi, și care se găsește în întunecare și nu știu de calea aceia potrivită, ce trebuie să urmeze.

„ 5) Dumnezeu are o organizație, din care o parte este vizibilă pentru oameni, aceia care fac parte din această organizație, sunt consacrați pe deplin lui Dumnezeu. Membrele organizației vizibile a lui Dumnezeu au privilegiul și datorința să se supună poruncilor sale, și să vestească puterea lui, lucrarea lui și îngrijirea lui miloasă de a da viață omenirii; acum a sosit timpul, când această mărturie trebuie pusă, ca să servească de mărturie tuturor națiunilor.

„ 6) Nu poate mult Dumnezeu își va manifesta mânia împotriva lui Satan și al reprezentanților săi, prin arătarea puterii sale într'un timp de mare strămtorare ce încă nu a văzut omenirea; în acest timp al strămtorării organizația lui Satan se va stărpi de pe pământ, și oamenii vor fi eliberați de sub mâna lui apăsătoare.

„ 7) După timpul strămtorării celei mari, pace va veni la popoarele pământului; toți vor fi aduși la cunoștința adevărului, și toți aceia care vor cunoaște pe Iehova și i se vor supune, vor primi locuințele, prietenii, și averile lor, și vor primi și mai mult, cât au avut înainte; afară de aceasta cei supuși vor primi viața veșnică și vor trăi pe pământ în pace eternă.

„ Această cunoștință al milei și bunătății iubitoare a lui Dumnezeu se dă în știre poporului, ca fiecare cine dorește să se poată alătura lui Dumnezeu Iehova, să i se supună și să-l servească. „Fericit este bărbatul care și pune speranța în Iehova, și nu caută spre cei îngâmfăți și amici ai minciunii!“ (Psalm 40 : 5) „Fericit este poporul, al cărui Dumnezeu este Iehova, și națiunea pe care și-a ales-o de moștenire!“ — Psalm 33 : 12.

„ Dumnezeu îmbie acum clasei sale de servitori marile privilegii, ca să ducă omenirea aceste adevăruri veșnice. Aceasta este evanghelia pămâului și al bunăvoinței între oameni. Acesta este adevărul lui Dumnezeu, și leacul tuturor bolilor, care bântuie omenirea. De acum încolo toți membrii clasei templului vor vesti

lauda Celui prea înalt prin aceia, că vor spune omenirii lucrurile sale minunate.

Intrebări berecne

Alin. 1—3. Ce este izvorul și măsura înțelepciunii adevărate? Cine vorbește cu Iov în această parte a studiului nostru? Pe cine preumbreste el? Ce spune despre izvorul și măsura cunoștinței și înțelepciunii sale? Spre a arăta ce clasă a închipuit Elihu în asemănare întru susținerea și purtarea sa și între zisele și purtarea lui Isus!

Alin. 4—7. Citează scripturi spre a arăta, că aceasta clasă este serva lui Dumnezeu pentru vestirea împăcării lui Dumnezeu cu omenirea! Cum dovedese alte scripturi, că cine este clasa aceia pe care o preumbreste Elihu!

Alin. 8. De unde putem ști când putem înțelege o profecie? Arată acele fapte fizice, care arată împlinirea astor profecții care se refer la o clasă al servitorilor unși care este împuțernicită, să fie martorii lui Iehova, care se poartă conform ordinelor lui!

Alin. 9, 10. Compară cuvintele lui Iov cu ale prietenilor lui falsi examinând dacă sunt aprobate de Domnul! Aplică această parte a ilustrațiunii!

Alin. 11—13. Explică cum s'au produs cele multe sisteme religioase! Pentru ce s'au depărtat dela scopul lor original? Aplică 2 Corinteni 6 : 15—18 în legătura cu aceia, ce a închipuit servicial făcut lui Iov prin Elihu!

Alin. 14, 15. Arată care este clasa unșilor lui Dumnezeu, asemănând vestirea ce o fac, cu cuvintele lui Elihu!

Alin. 16—19. Ce închipue în principiu cuvintele lui Elihu însemnate în 37 Iov? Arată împlinirea a ceea ce este acolo preumbrit, și că aceia este în armonie cu profecția lui Isus din Matei 24!

Alin. 20, 21. Ce regulă se aplică ce privește timpul înțelegerii profecțiilor? Ce dovedește aceia, că acum așa de repede se deschid profecțiile una după alta. Ce a închipuit aceia, că imediat ce a terminat Elihu vorbirea sa, a izbucnit furtuna? Descrie judecata Domnului asupra creștinătății, cum o descrie profetul Ieremia!

Alin. 22—25. Aplică Icoana, că Dumnezeu din furtună a răspuns lui Iov! Ce scop s'a urmărit prin aceasta?

Alin. 26—29. Citează porunca cea dintâia a lui Iehova ce a dat în legea sa lui Izrael! Spune scopul și importanța ei! Ce a închipuit aceia, că Dumnezeu a avertizat pe Egipteni, și că a liberat pe Izrael din prisoarea din Egipt? Arată singura cale pe care se poate primi viața, și viața aceia, prin care Dumnezeu se face cunoscut omenirii, și intenția lui de a da viață lor!

Alin. 30, 31. Ce închipue aceia, că Iov s'a umilit după ce a auzit vocea lui Dumnezeu?

Alin. 32, 33. Descrie restatornicirea lui Iov! Ce închipue aceasta?

Alin. 34—38. Explică că între omenire există o clasă închipuită de Iov, alta de cei trei prieteni falși ai lui Iov, iar alta de Elihu!

Alin. 39, 40. Ce arată aceia, că printre toate probele și încercările Iov și-a păstrat neprihănirea? Arată ce învățătură se cuprinde în aceia, că Isus și-a păstrat neprihănirea și în cele mai înfocate încercări!

Alin. 41. Descrie, cum vor vedea înstărit, că probele au servit tuturor familiilor de pe pământ de experiență, care la rândul lor vor primi viața veșnică, în armonie cu planul său de mântuire!

Alin. 42. Arată, că acei credincioși pe care li amintește Pavel (Evrei 11), au fost probați în neprihănirea lor ca martorii lui Dumnezeu!

Alin. 43—50. Cuprinde laolaltă învățăturile cele șapte cuprinse în cartea lui Iov, ce se refer la 1) măreția neîntrecută a lui Iehova, 2) deplina nelegiuire și decădere a lui Satan, 3) organizația lui Satan, 4) orbirea unei clase pământești care dorește după adevăr, 5) partea văzută a organizației lui Dumnezeu, 6) nimicirea apropiată a organizației lui Satan, și 7) timpul de pace și restatornicire ce urmează după aceasta!

Alin. 51, 52. Pentru ce a dat Dumnezeu aceste adevăruri clasei servilor săi? Care este răspunderea lor evidentă și privilegiul lor în privința aceasta?

W. T. 1 August 1929.

Soli

Deci pentru Christos suntem soli cașicum Dumnezeu îndecană prin noi, Vă rugăm pentru Christos, împăcați-vă cu Dumnezeu. — II Corinteni 5 : 20.

IEHOVA lasă să se vestească adevărul său omenirei, cei binevoitori, și aceia care doresc să o facă, să poată de partea lui. Mai înainte de voadă soli trebuie să fie în curat cu vestirea, și ea să îndemne pe frații lor, ca să ia parte la vestire și astfel să ducă evanghelia tuturor acelor care au urechii de auzit. Partea lucrului văzut ce se mărginește la pământ Dumnezeu a incredințat-o acelor dintre cei ce se găsește în Christos, care au primit ungerea spiritului sfânt. De la unșii săi acceptă și pretinde credințioșie.

Unii care susțin, că s'au consacrat să facă voința lui Dumnezeu, sunt în rătăcire ce privește adevărata chemare al unui uraș credințios al lui Isus. Așa vorbesc ei: „Dacă suntem soli lui Christos, atunci cum putem să ne purtăm cu dușmănie față de lumea aceea în care trăim? Este la loc, ca un trimis, să aibă simțeminte dușmănoase față la țară în care se găsește? Pentru dovădirea punitului lor de veslere, arată că o țară trimite soli numai într'o altă țară, cu care stă pe picior de pace, iar dacă relația dintre aceste două țări se rupe, atunci trimisul este chemat împoi.

Acția, care argumentează astfel conclud din aceasta, că trimișii lui Christos asemenea trebuie să se poarte întotdeauna așa, ca cât să poată să nu întâmpine nici cea mai mică împotrivire, ca să vorbească blând, și cu astfel de cuvinte alese, ca să nu supere pe nimeni, care eventual ar avea altă părere. Ei susțin, că nu este potrivit a spune așa ceva, ce ar supăra pe preoți, sau ce ar supăra pe marii financiari și politicienii lumii. Ei susțin, că creștinul trebuie să se poarte atât de blând, ca oricine să dorească să-i urmeze pilda și să-i primească religia, și astfel să-i poată aduce în situația împăcată cu Dumnezeu. Urmand aceasta cale, nici nu dorese să analizească de organizația Diavolului, sau de o parte oarecare a aceleia. Aceștia nu influențază spre bine pe cei slabi din poporul lui Dumnezeu. Pentru aceasta este de lipsă, ca lucrul să-l arătăm poporului Domnului așa dupăcum ni-l arată Scriptura.

Este evident, că greutate stă în faptul, că aceia care se codese să pună mărturie cu curaj, nu recunosc limbricit organizația lui Satan și cea a lui Dumnezeu. Cu deschiderea templului lui Dumnezeu, clasa templului a primit lucrul și lumina. Este cert, că acela, care la venirea Domnului în templu să facă proba, nu a fost aprobat, nu a fost adus în starea templului și acesta nici nu vede adevărul prezent. După deschiderea templului s'au văzut două semne sau minuni mari. Una din aceste minuni este organizația lui Dumnezeu, inchipuită prin femeie, care nu este altceva decât Sionul. Semnul sau minunea cealaltă este organizația lui Satan, inchipuită prin femeia blestemată, Babilonul.

Iehova Dumnezeu este bărbatul Sionului, iar Isus Christos este capul organizației. Satan este bărbatul Babilonului, al organizației, activitatea căreia se mărginește numai la treburile de pe pământ. Aceste două organizații sunt în dușmănie neimpăcată una față de alta. Organizația lui Dumnezeu nu se poate împăca cu organi-

zația Diavolului. Solul Domnului trebuie să steie neimpărat de partea Domnului. Este foarte important, să înțelegem situația trimisului Domnului față de lume.

Obiceiul din lume este acela, că o națiune trimite soli la alta. În timp de pace pânăcând situația dintre cele două națiuni este pașnică, solul trimis pe trece în țara aceea în care a fost trimis, și se nizește să susțină relația bună și pașnică între cele două națiuni. Inșă când se iscă un război sau dușmănie, țările își rechemă soli reciproc. Dar să ne însemnăm, că aceasta se obișnuiește în organizația lumescă, al cărui Dumnezeu este Satan. În timpul lui Pavel chemarea solului nu a fost aceasta, și oridecâteori este vorba de solia lui Dumnezeu nici odată nu a fost așa cum este în organizația lumescă. După mărturisirea Scripturii, împărăția antitipică a lui Dumnezeu în astfel de țări a trimis soli, care stăteau în relație de război sau de dușmănie cu poporul lui Dumnezeu, tot astfel și națiunile care stăteau pe picior de război cu Izrael, încă au trimis soli la domitorii lui Izrael.

Împăratul Egiptului a ieșit să euterească orașul Carehemis; Iosia împăratul lui Izrael ascutenea a ieșit cu trupele lui, ca să se lupte. Atunci regele Egiptenilor a trimis soli la Iosia. (II Cronica 35 : 21) Numai în ocazia dușmăniei s'au trimis soli. Pentru sprijinirea acestei susțineri să luăm seamă la cuvintele lui Isus: „Sau care împărat pleacă să se bată în război cu alt împărat nu stă mai întâi să se sfătuiască dacă poate între zece mii să întâmpine pe cel care vine împotriva lui cu douăzeci de mii? Iar dacă nu fiind el încă departe trimițând soli să roage pentru cele de pace.“ — Luca 14 : 31, 32.

Pavel scrie, că „Dumnezeu este acela care a împăcat lumea cu sine prin Christos“. (II Corinteni 5 : 19) Desigur nu s'a gândit la o lume care a stat în relație de pace cu Dumnezeu, pentru că Dumnezeu a trimis pe Isus Christos pe pământ la poporul asupra cărui a doborât Satan și organizația lui ce era în dușmănie cu Dumnezeu. După ce unii din lume s'au căit, au primit pe Christos, și s'au consacrat să facă voia lui Dumnezeu, Dumnezeu nu sa muștrat pentru păcatele lor, ci i-a împăcat cu sine prin Christos. Când cineva ajunge în Christos și devine o parte al organizației lui Dumnezeu, devine solul lui Christos. El nu se trimite la aceia, care sunt deja împăcați cu Dumnezeu, ci la aceia, care sunt deja împăcați, în armonie cu El, ca să le ducă evanghelia lui Dumnezeu. Astfel de soli sunt dușmani, și țara la care se trimite îi privește ca pe dușmani; ei sunt deci în împărăția dușmanului. Locitorii acelei țări sunt dușmanii lui Dumnezeu, stau sub cărmuirea dușmanului și au lipsă de împăcare.

Domnul trimite pe unșii săi în numele lui Christos și îi folosește în scopul să cheme pe cei din lume, să între în legătură cu dâșii, și să le spună drumul, prin care pot să vină în armonie cu Dumnezeu. Aceasta n'ar putea o face dâșii, dacă s'ar codi să vorbească omenirei despre dușman și despre organizația lui.

În textul nostru Pavel ne spune doar clar, că unșii sunt soli lui Christos, și că Dumnezeu îi folosește, ca

să cheme pe aceia, care sunt în relație de dușmănie cu Dumnezeu, să intre în legătură cu dânsii și să la arate drumul împăcării cu Dumnezeu.

11 Dumnezeu nu trebuie să împăce pe aceia, care sunt deja departe de El și în organizația sa. El pe aceia vrăștă să-i împăce, care sunt sub influența domnițoare a dușmanului. În consecință unșii lui Dumnezeu trebuie să devină soli care reprezintă pe Dumnezeu, și aceștia lucrarea lor ca soli trebuie s'o facă în țara dușmanului, prin aceia că vorbesc aceluia care sunt în această organizație și sub cărmuirea lui. Altcum nu am putea înțelege potrivit textul din fruntea articolului.

Datorințele din prezent

12 Dovezile Scripturale aduse deja în revistă dovedesc peste toate indoelile, că noi trăim acum în timpul numit „ziua aceia”. Aceasta este ziua, rânduită de Domnul, și de care se bucură cei unși. Unșii Domnului recunosc, că a sosit timpul lui Dumnezeu, ca să deosebească pe poporul său și că în acest scop a venit Domnul în templul său, ca să ducă pe cei aprobați sub mantia mântuirii și i-a îmbrăcat în haina fericii. Cei aprobați, și cei din casa templului, văd că între puterile întunecului și aceia care iubesc pe Dumnezeu și îl servesc, există o luptă pe viață și pe moarte. Pentru aceasta acești credincioși așa se roagă: „O Doamne ajută-ne; O Doamne dă-ne înaintare” și învingeți! — Psalm 118 : 25.

13 „În ziua aceia” Dumnezeu dorește să pună mărturie înaintea domnițorilor și popoarelor de pe pământ. În scopul acesta El și scumpul său Fiu cheamă pe cei ce sunt bucueroși să facă aceasta; unșii credincioși, care compun rămășița așa răspund: „Aici sunt”, și Domnul atunci îi trimite, ca să ducă la îndeplinire această încredințare scumpă ce le-a fost dată de Domnul. (Isaia 6 : 8—10) Solii lui Dumnezeu în Christos, acum sunt împuterniciți și îndrumați, să vestească răzbinarea lui Dumnezeu și să vorbească judecata lui Dumnezeu asupra dușmanului, și aceasta s'o facă în împărăția dușmanului. Această concluzie este sprijinită de următoarele cuvinte a profetului Ezechiel:

14 „Si vor cunoaște că eu sunt Iehova, când voi pune foc în Egipt, și când se vor sfărâna toți cei ce-l ajutau. În ziua aceia voi ieși dela mine soli în corăbii, ca să spaimântez pe Etiopienii cei fără teamă; și va veni asupra-le cutremur mare, ca în ziua Egiptului; căci iacă vine!” (Ezechiel 30 : 8, 9) Această Scriptură arată, că evanghelia lui Dumnezeu nu este așa, care este domolă pentru urăchia omului, ci este așa, care produce durere aceluia care fac parte din organizația Diavolului.

15 Dumnezeu arată prin profetul său, cuvintele căruia se referă la timpul prezent, că voința lui este aceia, că membrele armatei sale de pe pământ să încurajeze și să atragă atenția unuia altuia asupra datorințelor lor din ziua aceasta. Evanghelia lui Dumnezeu ajunge la unul sau mai mulți unși, care trebuie dată și celorlalți unși, ca aceia să înțeleagă mai bine. În legătură cu aceasta să examinăm cuvintele profetului!

16 „Edom” este din numirile, pe care Dumnezeu le aplică asupra organizației lui Satan și totodată și asupra poporului care stă sub cărmuirea acestei organizații. Dumnezeu a lăsat să se scrie de profetul său sfânt:

„De Edom așa zice Iehova Dumnezeu ostirilor... căci voi aduce nenorocirea lui Esau asupra Edomului... Am auzit o veste dela Domnul, și un sol a fost trimis printre neamuri: Strângeți-vă și porniți între ei! Scultați-vă pentru război (impotriva Edomului, muntelui Esau, organizația Diavolului.)” — Ieremia 49 : 7, 8, 14.

17 Această profecție atunci au început s'o împlinească unșii Domnului, când au început să împlinească porunca din Matei 24 : 14. După ce Domnul a venit la biserică sa, a strâns la un loc pe poporul său și l-a trimis cu evanghelia lui Iehova. Vestea despre împărăție și despre ziua răzbinării lui Dumnezeu trebuie vestită națiunilor înaintea străntorării celei mari, de care lumea n'a mai văzut; iar aceasta vestire solii Domnului trebuie s'o ducă națiunilor. În timp ce unșii supunându-se voinței lui Dumnezeu duc lumii această vestire spre mărturie, cași în vechime ostirea lui Gideon, se însuflețesc și se încurajează unul pe altul, ca să plece toți la un loc împotriva organizației dușmane.

18 Spre o dovadă pe mai departe vom aduce mărturia lui Abdia. Acest profet a avut o viziune, în care a stat următoarea: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu despre Edom: Noi am auzit o veste din partea Domnului și un sol a fost trimis cu ea printre neamuri (după aceea așa zice către cei unși): Scultați-vă să mergem împotriva Edomului, ca să ne războim cu el!” (Abdia 1) Aceasta veste vine dela Domnul chiar înainte de războiul mare a Dumnezeului Atotputernic îndreptat împotriva organizației Diavolului, și chiar atunci trebuie solilor Domnului să îndeplinească o lucrare deosebită. În timpul străntgerii Sionului judecă Christosul, Mântuitorul lumii organizația Diavolului. Și despre acesta spune mai departe profetul Abdia: „Izbăvitorii se vor sui pe muntele Sionului, ca să judece muntele lui Esau, dar împărăția va fi a Domnului.” — Abdia 21.

19 Tot în același timp, când Dumnezeu adună la un loc familia regală, membrele aceia, ca și solii Lui trebuie să și facă datorințele în interesul împărăției. La aceasta se refer cuvintele profetului: „În vremea aceia voi ridica din căderea lui cortul lui David, îi voi drege spărturile, îi voi ridica dărămăturile și-l voi zidi iarăș cum era odinioară, ca să stăpânească rămășița Edomului și toate neamurile peste care a fost chemat numele meu, zice Domnul care va împlini aceste lucruri.” — Amos 9 : 11, 12.

20 Ca o dovadă pe mai departe, că lucrul solilor lui Dumnezeu trebuie să fie făcut în timp de dușmănie și nu de pace, să le servească următoarele cuvinte ale lui Iosua: „Locuitorii din Ghibeon din partea lor, când au auzit, ce făcuse Iosua cu Ierichonului și cetății. Ei, au întrebuintat un viclesug și au pornit la drum cu merinde pentru călătorie. Și s'au arătat ca soli... S'au dus la Iosua în tabăra din Gilgal și i-au zis lui și tuturor celor din Izrael: Noi venim din o țară îndepărtată, acum deci faceți legământ cu noi.” — Iosua 9 : 3—6.

21 Domnul spunând un proverb despre împărăție folosește cuvântul de solie, cu referire la o situație dușmanoasă. Într'aceasta spune, că pleacă pentruca să câștige împărăția, și în urmă vorbește de aceia care-l sunt dușmani; și care nu voesc să-l primească de rege. În relație cu aceasta zice: „Dar cetățenii lui îi urau și au trimis

după el o solie să-i spună: „Nu vrem ca omul acesta să împărătească peste noi.” (Luca 19:14) Tot acest cuvânt „solie” figurează și în Luca 14:32.

„Apostolul Pavel nu era de părerea, că creștinul trebuie să se poarte cu atâta blândețe cu toate și să folosească astfel de cuvinte alese, ca nimeni să se supere organizația dușmană. El a avut spiritul Domnului și a fost împaternalit. El a dat îndrumări bisericii referitor la aceia purtare de război, la care trebuie să ia parte membrii bisericii. El susține, că e de lipsă să îmbrăcăm armăturile lui Dumnezeu și să le purtăm pe acelea, și să ne și luptăm cu ele, și spune și aceia, că fiecare sfânt făcând aceasta să se roage pentru fratele său. În urmă rugându-i să se roage pentru dânsul lo spune: „Rugați-vă pentru mine, ca oridecâteori îmi deschid gura să vorbesc, să mi se dea cuvânt, ca să fac cunoscut cu îndrăzneală și liber taina Evangheliei, al cărei sol în lanțuri sunt, pentruca zice, să vorbesc cu îndrăzneală cu care trebuie să vorbesc.” — Efeseni 6:19, 20.

„Din cuvintele lui reeșă clar, că creștinul nu poate fi credincios Domnului, dacă nu vorbește, sau nu vrea să vorbească cu curaj. Acela care reprezintă pe Domnul nu trebuie să fie lăsat, dar nici nu trebuie să se poarte sfios, îngăduitor. Solul Domnului are privilegiul, că poate să reprezinte pe Regele regiilor, și iubirea și credincioșia lui față de Dumnezeu și Christos se vede din aceia, că vestește cu curaj adevărul în ziua judecării. (I Ioan 4:17, 18) Pavel era un rob lăntuit și totuși s'a folosit de toate ocaziile ca să facă destul soliei încredințate-lui. Pavel era un exemplu al turmei lui Dumnezeu, și oricine bine face dacă îl urmează.

„In organizația Diavolului solii sunt înzestrați cu aceea putere, ca să execute unele ordine sau legi. Aceasta nu este așa în organizația Domnului, excepție face Isus Christos, capul acestei organizații. Solii Domnului în organizația lui antitipică au fost încredințați numai pentru a preda soliiile. După ce solul a predat solia încredințată lui, s'a întors în țara sa pentru alte dispozițiuni. Tot aceasta regulă este valabilă și asupra unșilor Domnului din organizația sa adevărată, înțelegând și pe aceia, care astăzi sunt pe pământ. Datorința acestora este, ca să vorbească solia împărăției, care arată din ce se compune organizația lui Satan și că Dumnezeu are de scop să nimicească aceasta organizație. Ne va fi spre folos să examinăm aici câteva texte din Testamentul vechi și cel nou, în care se ivește cuvântul „sol”. Cuvântul evreesc malak alesescori este tradus uneori și de „sol”. În următoarele versuri ale Scripturii figurează cuvântul malak și este tradus de „sol”, „vestitor” și „inger”.

„Dar el s'a răsculat împotriva lui și a trimis soli în Egipt, ca să-i dea cai și un mare număr de oameni. Ezechiel 17:15.

„Iată vitejii săi strigă afară, solii păcei plâng cu amar.” — Isaia 33:7.

„Atunci Haggai solul lui Iehova, vorbea în solia lui Iehova către popor, zicând: Eu sunt cu voi zice Iehova.” — Haggai 1:13.

„Căci buzele preotului trebuie să păzească cunoștința, și din gura lui să se caute învățătură, căci el este trimisul lui Iehova, Dumnezeu ostirilor.” (Malachi 2:7)

Și numele Malachi derivă din Cuvântul evreesc malak și înseamnă „solul Domnului.”

„Iată eu trimit pe solul meu, ca să gătească calea înaintea mea, și deodată va intra în templul său Domnul pe care'l căutați, solul legământului pe care'l doriți. Iacă vine zice Iehova, Dumnezeu ostirilor.” (Malachi 3:1.

„Cine este orb afară de servul meu? Sau surd ca solul meu pe care l'am trimis? Cine este orb ca cel ascultător, și cine este orb ca servul lui Iehova?” (Isaia 42:19) Acest verset arată purtare potrivită a solului Domnului în lumea aceia unde se găsește și unde vestește solia lui Dumnezeu. Arată, că într'atât este orb, în cât în lucrul său nu se lasă influențat sau conturbat de nimeni, și nu se uită la nimic, pentrucă numai la vestirea lui Dumnezeu se gândește, ce trebuie să predece. Numai o inimă are înaintea ochilor, și numai la acea se gândește, este orb față de orice alt lucru.

„Și ce se va răspunde solilor acestui popor? Că Iehova a întemeiat Sfionul, și în el vor afla adăpost săracii poporului său.” — Isaia 14:32.

„Care întărește cuvântul servului său, și împlinește statul solilor săi, care zice către Ierusalim: Vei fi locuit, și către cetățile lui Iuda: Vă veți rezidi, și voi ridica ruinele lui.” (Isaia 44:26) Aceasta scriptură arată, că Domnul scutește sau sprijinește solia pe care o trimite prin solii săi.

„Cuvântul evreesc tseer asemenea este tradus „sol”. Acest cuvânt derivă din verbul tsoor, care atât înseamnă: a mărgini, a croi, a hotărâ. Aceasta înseamnă, că solul Domnului este legat de lucrul sau serviciul acela, cu îndeplinirea căreia este încredințat, și numai aceia trebuie s'o facă, nimic altceva. Solul nu-și poate termina lucrul, dacă nu o face de bună voie, sau dacă se încăpățânează. Datorința lui strictă este aceia, ca să reprezinte pe Domnul său și să-și îndeplinească cu credincioșie datorința. El stă sub disciplina îndeplinirea datorinței sale. Proverbele așa asemănă pe solul credincios cu acel necredincios: „Trimisul fărădelege cade în nenorocire, iar solul credincios aduce vindecare.” — Proverbe 13:17.

„Bună pildă servesc la această preoții din America. Susținând că reprezintă pe Domnul și solia lui, au vestit altă solie. Ei au căutat să imiteze pe solii lumești, când în locul Domnului au îndrăznit să se ridice ca niște executori. Au căzut în afacerea blestemată a prohibiției (oprirea consumării spirtoasăelor), au amestecat religia cu politica și au făcut alte lucruri asemenea. Față de aceasta solul credincios este plin de viață și sănătate, deoarece vestește vestea adevărată a adevărului. Nu trece peste hotarul datorințelor sale prin aceia că ar căuta să lucreze ca executor, sau să se pună înaintea Domnului.

„Un alt verset care lămurește acest punct, este următorul. „Ca omătul răcoritor în timpul culesului (în timpul fierbințelii, când omul dorește după apa gheoasă), este solul credincios pentru (Iehova și Christos) ce-l trimite, căci el reinsufletește sufletul domnului său.” (Proverbe 25:13) Aceasta este în armonie cu declarațiunea lui Dumnezeu, că sufletul său află plăcere în servul său ales. — Isaia 42:1; Malachi 3:1.

Profetul Isaia (18 : 1, 2, 7) în cuvinte înălțătoare vorbește despre unșii Domnului, în care Domnul își află plăcere deoarece sunt credincioși ca soli. În plăcerea lui pentru această credincioșie zice Domnul prin profet: „O tu pământ cu umbra îndoită, cel de peste râurile Etiopiei!” Așezarea unei țări arată o stare și de aceasta reprezintă pe unșii lui Dumnezeu în organizația sa. Aceștia de altfel sunt numiți de „rămășiță” sau de „servul credincios și înțelept”. Ei sunt în starea siguranței, ceea ce este închipuit prin aceea, că se găsește sub aripile lui Iehova, deoarece fac parte din organizația sa. „Râurile Etiopiei” închipuie popoarele din partea comercială și egoistă a lumii păcătoase, purtarea lumii căreia poartă pe sine sigiliul egoismului. Adevărații soli unși ai organizației lui Dumnezeu sunt departe peste această stare de răzvrătire egoistă comercială și din această cauză ei se găsesc dincolo „peste râurile Etiopiei.” Ei sunt în lume, dar nu fac parte din el. Ei sunt despărțiți și deosebiți de el, și ei sunt solii lui Dumnezeu în împărăția dușmană. — Zefania 3 : 10.

Profetul Isaia continuă: „Cel ce trimiți soli pe mare (După trad. Rotherham: râul cel mare) și în casă de papură (papyrus — hârtie) pe ape (Reprezentând sau închipuind vestea adevărului tipărit al lui Dumnezeu, prin care rămășița comunică întreolaltă).” Prin organizația sa Dumnezeu trimite pe acești soli, ca să ducă vestea de încurajare la toți aceia care s'au consacrat să facă voia lui Dumnezeu. Ca să clarifice profetul, că cei unși trebuie să încurajeze pe membrii din organizația lui Dumnezeu, într'un alt loc zice: „strigă cu gură mare... ca o trâmbiță înălțăți vocea ta” pentru a avertiza pe aceia, din poporul Domnului, care și-au neglijat privilegiile. — Isaia 58 : 1.

Revenind la profeția dinaintea a lui Isaia, Dumnezeu așa vorbește către acești soli: „Mergăți trimiși iuți la poporul acela cel înalt la statură și strălucitor, la acel popor groaznic dela începutul său și până acuma. Popor ce măsură cu frânghia și încalcă tot, pre al cărui pământ îl inundă râurile.” (18 : 2) Acești soli au porunca să meargă iute și îndrăzneți, deoarece lucrul Regelui este urgent. „Poporul înalt și strălucitor” cuprinde pe toți aceia, care au făcut legământ cu Dumnezeu să facă voia lui și care au fost născuți ca fii săi. În anul 1914 s'a născut împărăția, după care timp s'a arătat clasa „servului”. Clasa „servului” este lustruită și strălucitoare. Aceasta deducere o întărește următoarele cuvinte ale profetului Isaia: „Auziți-mă inzule, și ascultați popoare îndepărtate; Iehova m'a chemat din mitră, din sânul mamei mele a amintit de numele meu, (Dela acel timp când a venit Domnul în templul său) și a făcut gura mea ca sabia ascuțită; sub umbra mâinei sale m'a ascuns, și m'a făcut ca o săgeată poleită, în tolba sa m'a închis. Și zis-a către mine: Tu ești servul meu Izraele, în care mă voi mări.” — Isaia 49 : 1—3.

Organizația împărăției lui Dumnezeu a fost dela nașterea ei spre groază organizației lui Satan. Domnul este „groaznic pentru regii depe pământ”. (Psalm 76 : 13) Dela anul 1922 a pornit marelui rău al adevărului, care a produs starea despărțirii între poporul consacrat Domnului, pentru aceasta spune profetul: „Pământul cărui il inundă râurile”.

Râurile care desfac pe poporul lui Dumnezeu nu sunt râurile Etiopiei, deoarece poporul Domnului se află dincolo de râurile Etiopiei. Râurile care împart pe poporul său, sunt acele râuri al adevărului și al păcii, care curg către poporul Domnului. „Este un râu ale cărui izvoare înveselese cetatea lui Dumnezeu, sfântul locaș al locuințelor Celui Prea Înalt.” (Psalm 46 : 4) „Iată voi îndrepta peste ei pacea, ca un râu.” — Isaia 66 : 12.

În urmă profetul arată timpul și rezultatul lucrării acestor soli. „În timpul acela aduce-se va dar lui Iehova, Dumnezeu oștirilor, dela poporul cel înalt la statură și strălucitor, dela poporul groaznic din începutul său și până acuma. Popor ce măsură cu frânghia și încalcă toate, pre al cărui pământ îl inundă râurile, în locul numelui lui Iehova, Dumnezeu oștirilor, în muntele Sion.” — Isaia 18 : 7.

Darul adus Dumnezeului oștirilor nu este altceva decât acei angajați de bunăvoie, care cu bucurie merg afară cu vestea bucuriei, și aceștia îngrozesc inimile dușmanului, dela începutul pregătirii la războiul Dumnezeului Atotputernic. În poporul sfânt al lui Dumnezeu, dintre cari unii se mai găsesc pe pământ și produs o ruptură din pricina vestirii adevărului. Rămășița sau neamul ales arată pe poporul „care măsură cu frânghia și încalcă toate”, deoarece în partea la lucrarea de răz-bunare al Dumnezeului nostru. Profetul spune că aceste daruri le duc „în locul numelui Dumnezeului oștirilor”, care este organizația „Dumnezeului oștirilor”.

Stă peste toată îndoiala, că acești soli ai Domnului cu aceia sunt încredințați și pentru aceia sunt trimiși, ca în ajunul marelui război al Dumnezeului Atotputernic, să ducă la împlinire un serviciu curajos. Fiindcă este așa, servul sau solul nu trebuie să se teamă de dușman sau de organizația aceluia, sau să neglijeze a vesti cu curaj numele sfânt al lui Iehova.

Dupăcum Pavel a rugat pe frați să se roage pentru dânsul tot astfel și unșii trebuie să se roage unul pentru altul, ca să îndeplinească solia încredințată lor, și ca să poată vorbi cu curaj acolo unde trebuie. Vorbele lor nu vor fi dure, ci vor fi lucie și tăioase, corespunzătoare sabiei cu două tăisuri. Adevărul singur trebuie să taie, iar adevărul este sabia spiritului.

Cele două seminte

Foarte dedemult a zis Dumnezeu: „Dușmănie voi pune între tine și între femei și între sămânța ta și sămânța femeii; aceasta va zdrobi capul tău, și tu-i vei mușca călcăiul.” (I Moise 3 : 15) Femeia amintita în acest verset este organizația lui Dumnezeu, Sionul. Iar „sămânța femeii” este Christosul, de care se mai ține și rămășița depe pământ. Șarpele este Diavolul; iar „sămânța” lui s'a născut din organizația lui, și se arată prin unellele sale rele depe pământ, dintre cari cei mai viceleni, cei mai ipocriți, cei mai fățarnici și cei mai nemiloși sunt preoții. Aceștia susțin, că reprezintă pe Dumnezeu, dar aceasta o fac numai din fătărie, și în realitate reprezintă pe Diavolul.

Dumnezeu spune, că El pune dușmănie între cele două sămânțe, ceiace a și făcut. Aceasta a făcut-o natural atunci când aceste două seminte au venit în existență. Dupăce națiunea sfânta sau împărăția s'a născut,

și după ce Domnul a venit în biserica sa, s'a arătat „rămășița seminției femeii“. După ce Satan a fost aruncat din cer, își dă toată silința să-și strângă la un loc „sămânța“, deoarece bine ști, că numai puțin timp mai are. Acum ușor se pot recunoaște cele două semințe. Acuma „sămânța șarpei“, această organizație satanică pornește la război cu toate uneltele sale blestemate împreună, ca să nimicască rămășița lui Dumnezeu, deoarece această rămășiță împlinește poruncile lui Dumnezeu prin aceea că mărturisește pentru numele său și despre scopurile sale, și pentru că rămășița a fost încredințată această mărturie ce după porunca lui Dumnezeu trebuie să fie făcătoare de Christos. Deci datorințele sale solul trebuie să le îndeplinească în timp de război. Solii Domnului să nu aștepte crucea din partea dușmanului. Dar să nu cruce nici ei pe dușman, pentru că nici o unire nu poate să fie între unșii lui Dumnezeu și între membrele organizației lui Satan.

“ În scrisoarea către Corinteni, apostolul Pavel arată, că unșii sunt solii Domnului; în urmă arată, că aceștia în timp de dușmănie și de strămtorare trebuie să îndeplinească misiunea lor, după aceea accentuează faptul, că trebuie să se rețină de la organizația lui Satan și să steie departe de la aceea. Făcând foarte accentuat declarația: „Ce înțelegere poate fi între Christos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cei necredincioși? Cum se împacă templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor. Eu voi fi Dumnezeu lor, și ei vor fi poporul meu. De aceea ieșiți din mijlocul lor, și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată și voi fi-mi veți fi fii, și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic.“ — II Corinteni 6 : 15-18.

“ Unii bătrâni nu voese să amintească în public despre organizația Diavolului sau de elementele omenești care alcătuiesc aceasta organizație. Se mulțumesc cu aceea, ca să vorbească de iubirea lui Dumnezeu, că s'a îngrijit de mântuirea omenei. Bine, dar cu atâta m-ași împlinește legământul.

“ Fără îndoială Dumnezeu aceea pretinde de la poporul său acum, ca să iasă afară, să spună națiunilor cine este Dumnezeul adevărat, și că din ce este compusă organizația sa, mai de parte, că cine este Dumnezeul fals și că ce fel de elemente asociații omenești constituie partea văzută a organizației Diavolului. A sosit timpul, ca să ridice steag poporului, ca poporul să știe de care parte să steie.

“ Din Scripturile citate mai sus reesă, că unșilor le este făcut clar, că trebuie să iasă din organizația lui Satan, și hotărât trebuie să se despărtească de ea, și nu li este îngăduit ca să se atingă de nimic ce este necurat. Li este poruncit, ca să vorbească cu curaj despre dănia lui Dumnezeu împotriva nelegiuirii organizației lui Satan și despre scopul său de a nimici aceasta organizație. O astfel de purtare necesită o credință și încredere deplină în Domnul. Solul credincios al Domnului nu-și teme viața actuală, ci se uită mai presus de toate la aprobarea lui Iehova. Această aprobare nu se poate câștiga fără de devotament și credincioșie deplină față de Domnul.

“ Deci revista, următorul stat trebuie să-l deie unșilor sau clasei „servului“. Dacă aveți între voi bătrâni, care nu voese să facă amintire despre organizația lui Satan și despre aceea care îl compun, și care nu voese să amintească de voința lui Dumnezeu, ca să nimicască organizația Diavolului, lăsați-i pe dâșii, să meargă pe drumul lor, dar voi care sunteți credincioși, să vă retrageți de la dâșii. Nu discutați cu dâșii! Faceți cu bucurie ceea ce vă încredințat Iehova, și pe toți aceea, care sunt de altă părere, să-i lăsați în treabă! Fiecare membru al clasei „servului“ cu Domnul său trebuie să stea sau să cadă. Domnul spune, cum poate să stea servul lui, și cum poate să primească aprobarea lui Dumnezeu. Reprezentarea curajoasă și cu credincioșie a Domnului, va asigura aprobarea lui.

A mângâia

“ Solul Domnului este încredințat și cu aceea, că să mângâie pe cei înmurați. Așa a fost aceasta și în organizația antitipică a lui Dumnezeu. (I Cronica 19 : 2) Evident, că Dumnezeu voeste, ca să spună ei omenei, că pe organizația aceea nedreaptă, care domnește asupra lumii, nu peste mult va nimici-o și în locul ei va ridica împărăția lui dreaptă, care va aduce binecuvântări poporului. Deci solii Domnului trebuie să fie și spre mângâierea poporului, arătându-le că Iehova este Dumnezeul adevărat, că El este Cel Prea Înalt, că El este Dumnezeu iubirii. Trebuie să spună oamenilor, că Iehova este izvorul vieții și dăătorul tuturor darurilor bune și desăvârșite. E natural că în năzuințele lor, pănăcând sunt pe pământ vor întâlni împotrivire, deoarece petrec în împărăția dușmanului; însă unșii adevărați se va desfăta în laudarea lui Iehova, ca numele lui să se înalte și poporul să fie binecuvântat.

Întrebări berecene

Alin. 1. Pentru ce lasă Iehova să se vestească acum adevărul său? Ce răspundere umblă cu înțelegerea acestei vesti?

Alin. 2—5. Ce păreri greșite au unii, care s'au consacrat să facă voia lui Dumnezeu, despre datorințele lor? Cu ce argumentează? Care este rezultatul concluziei lor? Explică pentru ce nu se alătură cu hotărâre și activitate organizației lui Iehova, stând împotriva organizației lui Satan!

Alin. 6, 7. Spune în ce împrejurări trimis azi națiunile lumii soli, și între ce fel de împrejurări au trimis soli națiunile din timpul poporului antitipic al lui Dumnezeu și în timpul apostolilor? Dovedește părerile tale cu citate din Scriptură!

Alin. 8, 9. La ce arată Pavel când spune, că „Dumnezeu a fost acela, care a împăcat lumea cu sine prin Christos“? Explică cum au înțeles unii din dușmanii lui Dumnezeu cuvântul împăcării! Unde au fost trimiși? Cui fac serviciu? Cum? Pentru ce?

Alin. 10, 11. Care este situația și serviciul unșilor lui Dumnezeu pe baza II Corinteni 5 : 20? .

Alin. 12. La ce timp se referă „ziua aceea“? Ce fel de fapte recunosc unșii cu referire la aceea, că acumă decurge o lucrare de alegere, judecată și încercare?

Alin. 13, 14. Ce altă solie trebuie să vestească unșii Domnului în calitate de soli ai lui Dumnezeu „în ziua aceea“?

Alin. 15—18. Ce este scopul lui Dumnezeu, cum reesă din Ieremia 49 : 7, 8, 14? Cum a ajuns această profecție în stadiul împlinirii. Cum sprijinește aceasta mărturia lui Odabia?

Alin. 19—21. Cum arată Amos 9:11,12, Iosua 9:3—6 și Luca 19:14 timpul acela, când membrele de „rămășiță” al familiei regale, vor lucra ca soli? Dar pe acele împrejurări între care vor face acest serviciu?

Alin. 22,23. Ce învățăm din susținerile apostolilor Pavel și Ioan referitor la curajul solilor lui Dumnezeu?

Alin. 24. Compară îndatoririle solilor din organizația Diavolului; cu aceia al solilor Domnului!

Alin. 25—29. Dovedește cu Scriptura, că solul Domnului este numai un astfel de vestitor, care în acel scop este trimis, ca să deie în știre omenirii șolia lui Dumnezeu!

Alin. 30—32. Ce arată Scriptura referitor la natura solicii serviciului Domnului și la devotamentul său zelos în legătură cu aceasta? Ia seamă Domnul la cuvintele serviciului său?

Alin. 33—35. Cum îlmărește situația solului Domnului cuvântul ebreesc tsor? Aplică Proverbe 13:17!

Alin. 36,37. Aplică aceste cuvinte a profetului: „O tu pământ cu umbră îndoită, de peste râurile Etiopiei!” Cine sînt solii trimiși pe mare? Cum merg ei „pe papură pe fața apelor”?

Alin. 38—40. Pentru ce se referă profetul la ei, ca la „trimiși înși”? Care este poporul „mălț și strălucit”, la ce au fost trimiși, și cum îi servese pe dănsii? Pentru

cine sunt ei înfricoși? Ce înseamnă expresiunea: „pământul cărora este inundat de râuri”?

Alin. 41—43. Citează și explică Scriptura pentru arătarea timpului, când acești soli sunt trimiși afară, și la accia, cu ce rezultat lucrează ei!

Alin. 44. Pentru ce trebuie după cuvintele lui Pavel — să se roage sfinții unii pentru alții?

Alin. 45,46. Ce a spus Dumnezeu în I Moise 2:15? Cum apar acum aceste două „semințe”? Explică pentru ce se pot acum recunoaște așa de ușor! Ce cîmăre este acum în curs și ce probă ne stă înainte?

Alin. 47—50. Cum accentuiază apostolul Pavel atitudinea pe care trebuie să și-o însușască adevăratul creștin, și purtarea accia, după care trebuie să se îndrepte, ca să împlinească legământul, și să primească aprobarea Domnului?

Alin. 51. Care este datorința și privilegiul credincioșilor în caz dacă unii bătrâni, nu voese să mărturisescă cu îndrăzneală pentru scopul lui Dumnezeu de a nimici organizația Diavolului? Cum se arată aici răspunderea personală?

Alin. 52. Cum vor privi adevărații unși starea și privilegiul lor actual, văzând că misiunea solului Domnului cuprinde în sine, vestirea zilei de răzbunare a lui Dumnezeu, și mângăierea celor întristați? W. T. 1. Septembrie 1929.

Cine-i lângă Domnul?

Cine-i lângă Domnul?
Cine-i servește?
Punând între popoare
Mărturisire?
Lângă dușman cine-i?
Cine-i se opune?
Și cine-i stă lângă Domnul
Când El ne cheamă?
Din al său mare har
Lângă El s'adună
Servindu-l credincios
Mica noastră turmă.

De-i tare dușmanul
Și groaznică lupta,
Marele nost' Rege
Are învingerea.
Stegul său desfăcut
Ca semn de învingere
Iehova-i' ajută
Cu ostile sale.
Din al său mare har
Lângă El s'adună
Servindu-l credincios
Mica noastră turmă.

Ciata celor unși
Ca popor ales
Aici jos pe pământ
In oastea-i pășesc.
Alarma Domnului
Chiamă la război
Cu curaj se luptă
Toți cei credincioși.
Domnul cu harul său
Ni-e siguranță.
Lui servește numai
Mica noastră turmă.

Scrisori Interesante

Din România
Iubiți frați în Christos!

Mare privilegiu este pe scama noastră că putem fi martori ai Părintelui nostru ceresc! Umblând din casă în casă punând mărturie, multe experiențe frumoase avem, căci numai așa putem vedea în ce măsură flămânzesc omenii adevărul după cum spune profetul Amos. Acuma trăim în timpul acela, când unii caută după adevăr. Vreau să vă amintesc și vouă ce s'a în tîmplat la noi: Preotul a chemat laolaltă sfatul bisericesc și a întrebat ce să facă cu noi, că prea am ieșit înainte. Unul a întrebat dacă mișcarea noastră este permisă. Preotul a răspuns, „Da deunde să fie permisă”. Atunci s'a ridicat altom care a ascultat de vre-o câteva ori învățăturile noastre și a zis: „D-voastre nu cunoașteți pe studenții Biblicii? Dați-le pace, că numai bune zic și este adevărat ce spun. Ce spun le și dovedesc.” Ceilalți s'au uitat unu la altu și sfatul s'a sfârșit. Mulțumită lui Dumnezeu

că ne-a păzit. Lucrul său îl va duce la împlinire prin fiul său iubit.

Dorind harul D-lui, suntem frații voștri în Christos
C. P.

Iubiți frați în Christos!

Cu Dăcurie vă fac cunoscut, că broșurile foarte bine se pot aici răscîndi. Am crezut, că toate ocaziile au trecut și nu mai putem face nimic în interesul adevărului. Dar nu este așa, ci vedem că tot-mai mult putem face. De multe ori nici nu avem destule cărți. Când ieșim afară încercăm fiecare cu câte 30—36 cărți, petînd ne întorcem acasă venim cu mînurile goale, unii frați nici nu pot lucra toată ziua, că li se gîtă cărțile de vreme.

Noi facem tot ce ne stă în putere, și vedem, că merge destul de bine și încă mult se poate lucra.

Cu iubire frătească suntem și voiștri frați în Christos
O. D.

Din Cehoslovacia.

Iubiți frați în Christos!

E o bucurie să vedem în ce măsură binecuvintează Iehova pe poporul său și cum împarte cuvântul său ca hrană celor supuși. Frumose experiențe avem în serviciul Domnului.

Pe când lucram într'un mic orașel, între altele am intrat într'o prăvălie. În timp ce am pus acolo mărturie și am arătat importanța cărților, și soția comercianțului a intrat din buclărie și mi-a spus, că a citit deja cu mare interes Haria și Eliberarea (în nemțește). Văzând că am câștigat noi, mi-a câmpărat pe toate, a zis că aceste produse mai mult cași mănușirea, și nu există nimic mai frumos decât celare conțin aceste cărți.

Acăsta foarte m'a încurajat, deoarece prin acesta Dumnezeu a arătat că de ce mare importanță este nutrirea celor flămânzi.

Vă salut cu iubire, al vostru frate

A. W.

Din Austria

Iubiți frați în Domnul!

Mare privilegiu este pe scama noastră, că pelângă țara slavă și scânderile noastre putem fi solii Regelui regelor. Cu mare mulțumire primim hrana ce ne servesc zăvăla care ne face capabili, ca să recunoaștem serviciul nostru de a vesti eliberarea tuturor creațiilor care gem și trebuinta acestui serviciu. Într'adevăr foarte puținul ne conduce pe noi Domnul prin canalul său, și dacă ne simim să ne conformăm conducerii sale și să ne supunem, binecuvântarea este mare pe scama noastră. Cel credincios al Domnului simțese, că pot exprima cu Pavel: „Mulțumită dar lui Dumnezeu care totdeauna ne dăca în serbarea biruinței sale în Christos și face cunoscut prin noi în orice loc mirosul cunoștinței lui.” — II Corinteni 2:14.

Tei acei care au lucrat cu zel pot să mărturisească cu mare bucurie face răspândirea cărților. Dorința poporului dintr'adevăr crește din zi în zi. Aceasta îndoielă în teritoriul nostru putem observa. Mai cu seamă în localitățile unde am mai lucrat putem observa, că de bucurie primim broșurile iese, deoarece populația este săracă. În văile cele mai răslețite, unde numai după un drum de mai multe clasuri peste munți putem să ajungem, se formează adunări, și este de mirat, că dorința după adevăr cum îi indemnă să meargă la adunare oamenii care se luptă cu atâta trudă pentru pâinea de toate zilele. Clasuri întregi tot vin pe jos depe munți. Unul are un drum de 7 clasuri, încoace și tot atât înapoi, drum de mers pe jos! Un bătrân de 76 ani totdeauna câte două clasuri de drum trebuie să facă, până ajunge la adunare, ca apoi să poată spune mald, sfârșita cele auzite. Fagubă, că acestora nu le puteam da mai multe ocazii pentru adunare, decât odată sau de două ori pe lună, pentru că drumul veit și întors este de 90, 180 și 240 km., drum ce îl fac cu bicicleta adeseori noaptea. Dacă acest serviciu necesită încercări de puteri, și dacă aceste drumuri se fac pe timpurile rele ploioase, totuși este o plăcere pentru acei care îl fac.

O privire în ochii blânzi, dorinți, care strălucesc din obrăzii celițe, ne dau adevăratele mâi bune îndemnuri, deoarece cu urechi deschise, cu ochii deschiși și cu gura deschisă pândesc cuvântul, ca nucumva să le scape ceva

și să nu audă. Natural că aceste adunări (în câte 4—5 clasuri, pentru că cele de mai multe ori sunt mai multe întrebări de discutat, fie vorba de ieșirea din confesiuni, de lucrul misionar și altele.

Ce mare răspundere zace pe umerii preoținei necredincioase, pentru că — văzând foamea poporului după adevăr — vestesc neadevăruri, minciuni și înșelăciuni și persecută, defaimă pe aceia, și atăță poporul împotriva acolora, care cu zel stau pe partea adevărului.

S'a întâmplat și aceia, că niște feciori din sat în timpul adunării au spart odată cu ciomege, de altădată cu pietre ferestrele casei de adunare, fiind sub scutul preoțului. Este evident — doar faptele dovedesc — că preoțimea, cași în timpul lui Isus caută să împiedece pe aceia, care doresc să intre în împărăție.

Înții cu tine în cea mai strânsă legătură în serviciul Sau, te salut cu toți împreună lucrătorii

cel mai mic frate al tău

H. J. Salzburg.

Lucrul mărturisirei nu se poate împiedeca

Iubiți frați!

Acăsta săptămână de lucru din urmă — dupăcum arată experiențele — dovedește că putere convingătoare, că în acest timp trebuie să luptăm o luptă îndârjită, și că dușmanul face mare eforturi, ca să disolve puterile noastre.

Dintre cei 35 lucrători din adunarea noastră, în timpul săptămânii de lucru s'au îmbolnăvit 10, iar cu ocazia unei ieșiri la lucru automobilul, care transportat 20 de lucrători a căpătat defect.

Cu toate acestea, rezultatul lucrului din săptămâna aceasta a fost răspândirea alor 680 cărți, deci cu 100 % mai mult decât în săptămânile precedente.

Se vede deci, că lucrul Domnului nu-l poate împiedeca nici o năzuință a dușmanului, ci progresază.

Încă o altă experiență, cum s'a fost de obicei să împiedeca lucrul de mărturie.

În luna Februarie s'a avut o mormântare, cimitirul era proprietatea unei confesiuni, și cu toată ne-a permis, ca să depunem acolo mortul, dar preoțul în marea lui bunăvoință numai atâta ne-a îngăduit să fostim o rugăciune la mormânt. Mortul l'am petrecut peste oraș până la capla cimitirului, unde s'a alăturat la noi și preoțul. În cimitir ne-a așteptat plutonul de jandarmi. Iusă Iehova Dumnezeu a fost cu noi. Eu am lăsat să vede apartinătorii mortului în cimitir, dar sicriul l'am lăsat să se pună jos înafară de poarta cimitirului, eu am rămas afară pe drum, ca să pot pune mărturie pelângă Dumnezeu. La stânga mea stătea preoțul, iar pe drum lângă cimitir, plutonul.

După punerea mărturie, am plecat la mormânt, unde am rostit rugăciunea permisă. Toate s'au făcut atât de neted, încât autoritățile n'au putut interveni.

Acest caz mulți oameni a adunat la un loc, și astfel înaintea unui mare număr din popor am putut mărturisi pentru Dumnezeu. Prin intervenirea Diavolului punerea mărturie a fost mai mare, așa că tot poporul din oraș a avut cunoștință de acest fapt, și mulți și-au exprimat aprecierea.

Cu iubire sunt al vostru împreună luptător

K. F.